

Arrest

nr. 197 130 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Tigrinya te zijn en op X geboren te zijn in de stad Assab [Eritrea]. In het jaar 1996, verhuisden uw ouders samen met u van Assab, naar Addis Abeba in Ethiopië. Uw vader werkte er als automonteur, en u begon er school te lopen in september 1998. In maart 1999 werden uw ouders, terwijl u op school was, opgepakt en nadien naar Eritrea gedeporteerd – in het kader van de massale deportaties van Eritreeërs die in Ethiopië woonden, naar aanleiding van het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea.

U bleef achter in Addis Abeba, en de huisbaas van het appartement waar u voorheen samen met uw ouders woonde, nam u in huis en werd uw voogd. Nadat u een periode ophield met schoollopen, hervatte u uw schoolloopbaan. U beëindigde de 8e graad van het onderwijs wanneer u 16 jaar oud was [in het jaar 2009], en u slaagde voor het nationale examen dat afgelegd dient te worden na het beëindigen van de 8e graad. Nadien begon u te werken in de bouwsector, een job die u graag deed. Op 12 februari 2016 werd u, wanneer u samen met andere personen thee aan het drinken was in een internetcafé, gearresteerd door politieagenten in burger, nadat u verklaarde geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen, en Eritrees te zijn. U werd opgesloten in het zesde politiekantoor te Addis Abeba en u werd ervan beschuldigd bepaalde informatie te hebben doorgegeven aan het Eritrese leger. U verbleef gedurende 2.5 maanden in detentie, werd er ernstig gemarteld en dagelijks geslagen. Uw verwondingen werden dermate ernstig dat u naar het ziekenhuis gebracht werd ter verzorging. Na 17 dagen in het ziekenhuis gebleven te zijn, wist u er te ontsnappen nadat uw bewaker afgeleid werd door een ruzie tussen een andere patiënt en een dokter. U ging naar uw woonplek, waar u uw spaargeld ter bewaring toevertrouwde aan uw vriend die tevens uw werkgever was, en u nam de volgende dag een bus naar Metema, om van daar op 14 mei 2016 per smokkelaar de grens met Soedan over te steken. U reisde verder per smokkelaar naar de stad Omdurman in Soedan, van waar u uw reis voortzette naar Libië. U verliet Libië wanneer u in juli 2016 via de Middellandse Zee naar Italië ging. U diende geen asielaanvraag in te Italië, maar reisde verder naar België waar u aankwam op 29 augustus 2016. Nadat u zich in het kader van de 'pre-registratie' aanmeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd uw asielaanvraag te België op 14 september 2016 geregistreerd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u er allerminst in geslaagd bent uw, door u beweerde, Eritrese nationaliteit en herkomst nog maar enigszins aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in Ethiopië school gelopen heeft tot de leeftijd van 16 jaar, en u de 8e graad van het onderwijs beëindigde, waarna u een examen uitgevaardigd door het ministerie diende af te leggen – het 'Primary school certificate exam' – een examen waar u voor slaagde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nadien begon u te werken in de bouwsector. Gevraagd waarom u besloot om te beginnen werken, in plaats van het voortzetten van uw schoolloopbaan, antwoordde u dat u niemand meer had die voor u zorgde, en dat u het werk dat u deed ook leuk vond (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). **Verder verklaarde u dat u in het bezit was van uw certificaat van het nationaal examen van de 8e graad [bovengenoemd 'Primary school certificate exam'], maar u dit certificaat in Libië achtergelaten heeft. U verklaarde dat dit document op uw eigen naam stond, en het een bewijs van slagen was voor dit examen (uitgevaardigd door het Ethiopisch ministerie van onderwijs, zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier).** Gevraagd of u dan geregistreerd was bij de kebele (kleinste administratieve eenheid in Ethiopië, vergelijkbaar met 'gemeente'), gezien u kon schoollopen in Ethiopië, antwoordde u, vaagweg en eerder bevreemdend, dat u er niet als 'bewoner' maar wel als 'huurder' was geregistreerd, en uw vader dit destijds deed (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) – **een verklaring waaruit evenwel af te leiden valt dat u wel degelijk bij de gemeentelijke autoriteiten geregistreerd was, in Ethiopië.** Gevraagd welke documenten u diende voor te leggen, om zich te kunnen inschrijven in een school in Ethiopië, antwoordde u dat u het niet weet, en uw vader dat allemaal deed (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U erop gewezen dat het merendeel van de jaren waarin u schoolliep te Ethiopië, jaren na de deportatie van uw ouders naar Eritrea betroffen, en gevraagd hoe u dat dan deed, antwoordde u vaagweg dat uw voogd een brief van de kebele kreeg, en hij daar werkte. U weet evenwel niet uit te leggen welk soort 'brief' dat was. Gevraagd of u over een identiteitskaart beschikte in Ethiopië, gaf u aan van niet en verklaarde u dat u geen problemen gehad zou hebben, indien u dat wel gehad zou hebben. **U erop gewezen dat u toch wel over enige identiteitsdocumenten moet hebben beschikt in Ethiopië, gezien u zich anders toch niet zou kunnen inschrijven in school, dan wel voor nationale examens die door het Ethiopisch ministerie van onderwijs worden uitgevaardigd,** verklaarde u – allesbehalve enige verklaring biedend voor de frappante vaststelling waarmee u werd geconfronteerd – dat uw vader u [in de school] inschreef in het jaar 1999, uw ouders datzelfde jaar weggingen, u dan gedurende een jaar geen school liep, en u in 2001, wanneer uw voogd een brief kreeg van de kebele, opnieuw werd ingeschreven. U voegde eraan toe dat u een goed leven leidde toen, en er een verbinding is tussen de kebele en de school. **U, ter bevestiging gevraagd, of uw vader u in de school inschreef in het jaar 1999, antwoordde u bevestigend.** U, ter bevestiging gevraagd of uw beide ouders in de loop van de maand maart 1999 naar Eritrea werden gedeporteerd, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe dat u toen net begonnen was in de eerste graad.

Gevraagd in welke maand het schooljaar aanvangt in Ethiopië, antwoordde u in de maand september. **U gewezen op de incoherentie tussen uw verklaringen** – u verklaarde immers dat uw vader u inschreef in de school in het jaar 1999, alsook dat uw vader en moeder naar Eritrea werden gedeporteerd in de maand maart 1999 wanneer u net de eerste graad begonnen was, én dat het schooljaar pas aanvangt in de maand september – gaf u aan dat u redeneert in termen van de Ethiopische kalender, ter verschoning van deze incoherentie. U erop gewezen dat de maand september ['meskerem'] en maart [megabit] ook in de Ethiopische kalender de maanden maart en september zijn [het enige verschil ligt immers in de jaartelling en in het feit dat september/meskerem de eerste maand van het jaar betreft], **wijzigde u plots uw verklaringen en stelde u – plots een geheel andere verklaring biedend voor de incoherentie waarmee u werd geconfronteerd – dat uw vader u inschreef in de school in het jaar 1998, en u toen reeds met schoollopen begon. U gevraagd hoe dat kan, gezien u toen pas 5 jaar oud was [u verklaarde geboren te zijn op 23/02/1993], en kinderen in Ethiopië pas met schoollopen beginnen aan de leeftijd van 7** (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), antwoordde u – de vaststelling waarmee u werd geconfronteerd, simpelweg negerend – dat uw vader u inschreef met als doel dat u Amhaars zou leren (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U opnieuw gevraagd hoe het kan dat u reeds aan de leeftijd van 5 begon met de eerste graad, hoewel men in Ethiopië zeven jaar dient te zijn daartoe, **antwoordde u uiteindelijk dat u het niet weet. U geconfronteerd met de vaststelling dat uit de beschikbare informatie** (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het niet mogelijk is om zich als buitenlander in te schrijven voor publiek onderwijs in Ethiopië, en gevraagd hoe het mogelijk is dat u uw hele leven in Ethiopië nooit over enig document zou hebben beschikt, antwoordde u er ook geen idee van te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 17).

Het dient opgemerkt dat bovenstaande vaststellingen reeds ernstig en fundamenteel afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde Eritrese nationaliteit, en van uw verklaringen steeds als Eritreeër, zonder identiteitsdocumenten, in Ethiopië te hebben gewoond. Uw verklaring dat u wel degelijk geregistreerd was bij de kebele, dat u gedurende 8 jaren zonder probleem schoolliep in Ethiopië vooraleer u er begon te werken in de bouwsector, en uw verklaring dat u slaagde voor het 'Primary school certificate exam' na afloop van de 8e graad van het onderwijs, wijzen er allerminst op dat u als Eritreeër, zonder identiteitsdocumenten, in Ethiopië zou hebben gewoond. Uw onvermogen om nog maar één redelijke verklaring te bieden voor het feit dat u, ondanks uw bewering steeds illegaal te hebben verbleven in Ethiopië, zonder identiteitsdocumenten, toch gedurende 8 jaren kon schoollopen, en deelnam aan een nationaal examen uitgevaardigd door het ministerie van onderwijs, waarna u een certificaat van slagen verkreeg op uw eigen naam – wijst er enkel op dat u geenszins als Eritrees vluchteling zonder identiteitsdocumenten in Ethiopië verbleef, maar veeleer dat u eenvoudigweg beschikt over de Ethiopische nationaliteit.

U gevraagd waarom u zich nooit liet registreren bij de Ethiopische autoriteiten [als Eritrees vluchteling], en u erop gewezen dat u er recht had op een permanente verblijfsvergunning, verklaarde u dat u de regering haatte en u vreesde hetzelfde lot te ondergaan als uw ouders (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U erop gewezen dat uw ouders, volgens uw verklaringen, 18 jaren geleden gedeporteerd werden, dat toch al lang geleden is, en opnieuw gevraagd waarom u uw situatie niet regulariseerde, gezien u er recht zou hebben op een permanente verblijfsvergunning, eigendommen zou mogen bezitten, het recht zou hebben om te werken, en zou kunnen gebruik maken van sociale diensten – zaken die uw leven er veel gemakkelijker zouden maken – verklaarde u enkel dat u steeds wou blijven werken, en u geen ander plan had (zie gehoorverslag CGVS, p. 21-22). U erop gewezen dat er in Addis Abeba vele Eritrese vluchtelingen zijn, en gevraagd waarom u uw situatie niet zou willen regelen, u in dat geval wel zou beschikken over documenten, en uw leven gemakkelijker zou worden, verklaarde u uiteindelijk dat u daartoe geen poging ondernam (zie gehoorverslag CGVS, p. 22).

Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, zich net als alle andere buitenlanders moeten laten registreren bij de autoriteiten (art.5.1), zij een permanente verblijfsvergunning kunnen krijgen (art.6.1.), eigendommen mogen bezitten (art.8), het recht hebben om te werken (art.9) en kunnen gebruik maken van de sociale diensten (art.10). Verder blijkt dat het wettelijke statuut van Eritreeërs in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders, en dat Eritrese vluchtelingen er beter behandeld zouden worden dan vluchtelingen uit andere landen. **Deze informatie indachtig, valt het dan ook niet te begrijpen hoe het mogelijk zou zijn dat u als Eritrees vluchteling in Ethiopië, gedurende 20 jaren, nooit beschikt zou hebben over enig identiteits- of verblijfsdocument, en nooit enige poging ondernomen te hebben een verblijfsrecht te bekomen, hoewel u daartoe het recht had. Dit getuigt geenszins van doorleefde ervaringen als Eritrees vluchteling in Ethiopië. Dat u – zoals hierboven reeds opgemerkt – ondanks uw bewering nooit over enig identiteits- of verblijfsdocument te hebben beschikt in Ethiopië, toch 8 jaren kon schoollopen en slaagde voor het nationaal examen**

uitgevaardigd door het Ethiopisch ministerie van onderwijs [waarvan u ook een certificaat op uw naam uitgereikt kreeg], zijn verklaringen wars van enige geloofwaardigheid, en nopen enkel tot de conclusie dat u in Ethiopië wel degelijk over identiteitsdocumenten moet hebben beschikt.

Voorts dient opgemerkt dat ook uw verklaringen betreffende de door u geopperde deportatie van uw ouders naar Eritrea, in maart 1999, niet geloofwaardig bevonden worden.

U verklaarde dat uw beide ouders naar Eritrea gedeporteerd werden in de loop van maart 1999, en u bleef wonen bij de huisbaas van uw ouders - A.S. - die u als voogd verder onderhield (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, 8 en 9). U verklaarde dat u van uw familie hoorde dat uw voogd uw ouders verraden had, waarna ze naar Eritrea terug moesten keren (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd hoe u daar achter kwam, dat uw voogd uw ouders verraadde, antwoordde u - tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring dat u dit vernam van uw familie - dat uw werkgever u dit vertelde. Gevraagd hoe hij dat wist, antwoordde u - ontzettend verwarrend en vaagweg - dat hij een buurman van die persoon is en ergens anders woont. Gevraagd wat u bedoelt, verklaarde u - opnieuw grossierend in vaagheid - dat hij [uw werkgever] daar geboren en getogen is, nu elders woont, en hij als zelfstandige werkt. U opnieuw gevraagd hoe hij wist dat uw voogd uw ouders had verraden, verklaarde u - opnieuw de vraag ontwijkend - dat hij het van zijn familieleden hoorde. Gevraagd hoe zijn familieleden dan wisten dat uw voogd uw ouders verraden had, antwoordde u uiteindelijk - wederom uiterst vaag en noch steeds geen antwoord biedend op de vraag hoe de familie van uw werkgever wist dat specifiek uw voogd uw ouders had verraden - dat 'iedereen' weet dat Eritreeërs die in de wijk woonden, verraden werden door eigen kennissen, en 'iedereen' weet dat A.S. ook voor de stad werkt. Gevraagd hoe het komt dat u niet gedeporteerd werd - uw verklaring in gedachte dat u geregistreerd was bij de plaatselijke Kebele-autoriteiten, en uw beide ouders wel gedeporteerd werden - verklaarde u dat u toen op school zat (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U erop gewezen dat ze wisten waar uw school was, wie uw ouders waren, en waar u woonde, en gevraagd waarom ze u dan wel met rust lieten, verklaarde u dat u niet het enige kind was dat achterbleef. Gevraagd of u, nadat u als 3-jarig kind Eritrea verliet en met uw ouders in Addis Abeba ging wonen, ooit nog contact gehad heeft met familieleden die in Eritrea achterbleven, verklaarde u dat uw tante, Elsa, wel af en toe zou telefoneren, toen u er nog samen met uw ouders woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of u, nadat u op de hoogte was van uw ouders' deportatie, ooit nog uw ouders zag of sprak, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of uw ouders, bij hun deportatie, enige moeite deden om u met zich mee te nemen naar Eritrea - hetgeen wel logisch zou geweest zijn gezien u er alleen zou achter blijven - antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of uw ouders, na hun deportatie, ooit nog contact met u hebben opgenomen, antwoordde u ontkennend en gaf u aan het niet te weten. Gevraagd waarom ze zoiets niet deden, gezien ze wisten waar u woonde, en uw adres kenden, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat niemand van de naar Eritrea gedeporteerde personen nadien terugkeerde. U erop gewezen dat er u gevraagd werd naar contact, zoals per telefoon of per brief, antwoordde u het niet te weten. **Het dient echter opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat, indien uw ouders werkelijk naar Eritrea zouden zijn gedeporteerd in maart 1999, ze nooit enige poging zouden hebben gedaan om enig contact met u te maken, gezien u bleef wonen op hetzelfde adres waar u eerder met uw ouders woonde, bij de huisbaas, en uw tante die in Eritrea woonde er voorheen blijkbaar wel in slaagde om contact te maken met u en uw ouders in Addis Abeba. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geenszins geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u sinds maart 1999 als Eritreeër, zonder enig identiteits- of verblijfsdocument, in Addis Abeba te Ethiopië hebben gewoond, tot uw vertrek uit het land op 14 mei 2016.** Dit gegeven hypothekeert bij voorbaat reeds de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielaanvraag op fundamentele wijze, gezien u verklaarde geïnterviewd, gearresteerd en opgesloten te zijn door de Ethiopische politie in Addis Abeba, omdat u Eritrees zou zijn, en zou spioneren voor het Eritrees leger (zie gehoorverslag CGVS, p. 22 en 24). Wat betreft deze door u geopperde vervolgingsfeiten, dient daarenboven opgemerkt dat uw verhaal allesbehalve aannemelijk, laat staan geloofwaardig, bevonden wordt. U verklaarde dat u op 12 februari 2016, samen met een ander persoon, in een internetcafé werd opgepakt door politieagenten in burger, nadat u geen enkel identiteitsdocument wist voor te leggen, en hen vertelde dat u Eritrees bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 22 en 24). U werd opgesloten in het zesde politiekantoor en werd, nadat u een heel weekend opgesloten zat, ervan beschuldigd dat u als Eritreeër 'informatie' zou hebben doorgegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U moest hen alle 'informatie' geven, en u werd gemarteld opdat u zou spreken. Ze bleven u, zo verklaarde u, slaan, en zo bleef u gedurende 2 maanden en 15 dagen lijden. U had, zo verklaarde u, 'overal littekens en wonden overal op uw lichaam, u kon niet meer lopen, noch uw handen vouwen, u had pijn aan uw lever en kon zich zelfs niet meer aan- en uitkleden. Nadien zou u naar het ziekenhuis gebracht zijn, waar u gedurende 17 dagen verbleef. U kreeg er medicijnen, daar u overal gewond was en er zelfs bloed uit uw oren kwam, zo verklaarde u verder (zie gehoorverslag CGVS, p. 25).

Hoewel uit deze verklaringen een grote ernst blijkt van de verwondingen waaronder u geleden moet hebben tijdens uw detentie tussen 12 februari 2016 en begin mei 2016, en de littekens en blijvende schade die – gezien uw verklaringen – geenszins uit te sluiten vallen, legde u geen enkel document neer van medische aard, ter ondersteuning van de door u geopperde fysieke letsels, waaruit een dergelijke mate van verwondingen zou blijken.

Gevraagd of u, voorafgaand aan de door u geopperde arrestatie in februari 2016, ooit al in aanraking was gekomen met de Ethiopische autoriteiten - de politie of andere vertegenwoordiging van de Ethiopische autoriteiten, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat u enkel van uw werk naar huis ging, en omgekeerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of u beschikte over een account op de sociaalnetwerksite Facebook, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u ooit zaken in verband met Eritrea opzocht op het internet, dan wel zaken op het internet heeft gepost, die verband hielden met Eritrea, verklaarde u dat u enkel soms naar Eritrese muziek zou luisteren, maar u nooit iets op het internet plaatste dat met Eritrea te maken had. Gevraagd of u eerder ooit al eens verdacht werd van het doorgeven van informatie aan de Eritrese regering, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd waarvan u nu eigenlijk precies werd beschuldigd, na uw beweerde arrestatie, antwoordde u dat u niet beschikt over enig bewijs of informatie. Gevraagd van welk soort 'informatie' ze u beschuldigden ervan in het bezit te zijn, verklaarde u dat ze u zeiden dat u 'informatie' moest geven, informatie met betrekking tot wie u belde, en 'aan wie u zaken doorgaf'. Gevraagd welke zaken of welke informatie u dan zou hebben doorgegeven volgens hen, antwoordde u er geen idee van te hebben. U verklaarde voorts dat ze u ervan beschuldigden 'informatie' doorgegeven te hebben aan de 'shabia', en dat ze daarmee doelden op de soldaten van uw land. Gevraagd hoe ze daar bij kwamen, en welke aanleiding er voor hen was om zoiets te denken, verklaarde u dat de reden erin bestond dat u illegaal was en geen identiteitsdocumenten kon voorleggen. Gevraagd of u louter en alleen omwille van deze reden, ervan werd beschuldigd een spion te zijn die 'informatie' doorgeeft aan het Eritrese leger, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat er heel wat Eritreeërs in Addis Abeba wonen, en gevraagd waarom ze uitgerekend u viseerden en van spionage beschuldigden, verklaarde u enkel dat er toen veel Eritreeërs verzameld en opgepakt werden, in februari 2016 (zie gehoorverslag CGVS, p. 25) – een bewering waartoe u geen enkel stuk ter ondersteuning neerlegde, en die het CGVS verbaast, daar geen enkel relevant landrapport dergelijke arrestaties van Eritreeërs vermeldt. U opnieuw gevraagd welke 'informatie' u dan beweerdelijk doorgegeven zou hebben volgens de Ethiopische politie, verklaarde u het niet te weten en voegde u eraan toe dat ze het niet beschreven, u er nog steeds geen idee van heeft, en u het ook niet kan verklaren waarom ze zoiets dachten. U gevraagd – als ze al zoveel moeite deden om informatie uit u te halen [u verklaarde gedurende 2.5 maanden onderworpen te zijn geweest aan martelingen en slagen, opdat u hen informatie zou geven] – waarom ze dan niets specificeerden, waarom ze u niet zeiden wat ze van u wilden, verklaarde u dat u elke dag werd geslagen, ze zeiden dat u de informatie moest geven die u had, en ze ermee dreigden om u te doden indien u het hen niet zou vertellen.

Uw beweerd asielrelaas weet geenszins te overtuigen. U kunt immers allerm minst aannemelijk maken dat u danig gevisieerd zou zijn geworden door de Ethiopische politie, noch weet u zelf aan te geven wat zij nu eigenlijk precies van u wilden, noch waarom ze enige aanleiding of motief hadden om u maandenlang vast te houden en te martelen. De extreme vaagheid van uw verklaringen betreffende de beschuldigingen die u ten laste gelegd zouden zijn, of de informatie die ze van u verlangden – hoewel u gedurende 2.5 maanden vastgehouden zou zijn, ondervraagd werd en dagelijks gemarteld en geslagen opdat u zou bekennen over welke 'informatie' u beschikt – overtuigt allerm inst. Dat u uw arrestatie voorts kadert in een door u beweerde periode [februari 2016] waarin veel Eritreeërs verzameld en gearresteerd zouden zijn in Addis Abeba, doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas, gezien nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat er in februari 2016 dergelijke massa-arrestaties van Eritreeërs in Addis Abeba zouden plaatsgevonden hebben. Dat u, ten slotte, zelf stelt dat de enige reden voor uw arrestatie, en de beschuldigingen die u ten laste gelegd werden, erin bestond dat u als Eritreeër illegaal in Ethiopië verbleef, bevestigt enkel het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de door u geopperde vervolgingsfeiten gezien, zoals hierboven uitgebreid gemotiveerd, uw verklaringen dat u niet beschikt over de Ethiopische nationaliteit en u steeds illegaal als Eritreeër in Ethiopië zou hebben gewoond helemaal niet geloofwaardig bevonden worden.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit –en herkomst, noch aan de door u beweerde feiten van vervolging, die zich allen te Ethiopië zouden hebben voorgedaan, en allen een gevolg zouden zijn geweest van het feit dat u, als persoon van Eritrese herkomst, in Ethiopië woonde – alwaar u niet beschikte over de Ethiopische nationaliteit, noch een legale verblijfsstatus, noch enig identiteitsdocument.

U heeft derhalve niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen, noch ten aanzien van het land Eritrea - gezien er geenszins geloof gehecht kan worden aan uw blote bewering te beschikken over de Eritrese nationaliteit - noch ten aanzien van het land Ethiopië, het land waar u [sinds de leeftijd van drie, althans volgens uw verklaringen] woonde tot uw vertrek naar Soedan in mei 2016.

U legde geen enkel document neer ter staving van uw beweerde nationaliteit en identiteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Omstandig medisch attest dd. 01/08/2017".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 augustus 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motivering.

Verzoeker stelt niet meer precies te weten "hoe haar vader haar heeft ingeschreven" en stelt dat "misschien heeft haar vader -en later haar voogd- iemand bij de Kebele, dan wel iemand uit de school omgekocht". Hij wijst erop dat uit de bronnen van de commissaris-generaal "dat corruptie in het Ethiopische schoolsysteem schering en inslag is" en "dat er al onderwijs mogelijk is voor kinderen jonger dan 6 jaar", waardoor het volgens hem niet zo is "dat men maar met onderwijs kan starten vanaf 7 jaar". Hij meent dat "rekening houdende met het feit dat de verzoekende partij ook nog eens een achterstand in het Amhaars in te halen had, het geenszins ongeloofwaardig [is] dat haar vader zou hebben getracht haar reeds vroeger met school te doen beginnen".

Dat verzoeker zich niet liet registreren bij de autoriteiten wijt hij aan de "vrees die de verzoekende partij tot vervelens toe consequent heeft geuit tijdens haar interview", met name de deportatie van zijn ouders: "Zij heeft dus aan den lijve meegemaakt wat er kon gebeuren als de Ethiopische autoriteiten op de hoogte waren van de aanwezigheid van Eritreeërs op hun grondgebied."

Volgens verzoeker is hij "wel degelijk duidelijk geweest over hoe zij vernomen heeft welke rol haar voogd in de deportatie van haar ouders gespeeld heeft". Hij acht het verder "vreemd dat de verwerende partij er zomaar van uitgaat dat haar ouders contact met haar zouden moeten nemen. Misschien zijn zij niet eens meer in leven...!".

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een "Omstandig medisch attest dd. 01/08/2017" en hoopt dat de commissaris-generaal "met deze objectieve gegevens, bereid is haar beslissing te herzien - gezien zij zelf de ernst van de gerelateerde letsels aanhaalt in de bestreden beslissing...".

Hij voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing "ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen".

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart in Ethiopië problemen te hebben ondervonden omwille van zijn Eritrese herkomst. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers beweerde Eritrese afkomst, gezien hij onaannemelijke en weinig doorleefde verklaringen aflegde over zijn 10 jaar durend verblijf (van 1996 tot 2016) in Ethiopië als Eritreeër.

2.4. Vooreerst is verzoekers bewering steeds zonder (identiteits)documenten in Ethiopië te hebben gewoond (gehoor, p. 9) onverzoenbaar met zijn verklaringen dat hij geregistreerd was bij de Kebele (gehoor, p. 8), dat hij gedurende 8 jaren zonder probleem schoolliep in Ethiopië en dat hij slaagde voor het *“primary school certificate exam”*, waarna hij een certificaat kreeg op zijn naam (gehoor, p. 6, 8) en in de bouwsector ging werken. Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wanneer en op welke leeftijd zijn vader hem op school inschreef (gehoor, p. 9, 14). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het niet mogelijk is om zich als buitenlander in te schrijven voor publiek onderwijs in Ethiopië, waardoor het geheel onaannemelijk is dat verzoeker als illegale Eritreeër in Ethiopië school liep en dit bovendien ook werd bevestigd met een certificaat op zijn naam.

2.5. De argumentatie in het verzoekschrift dat *“misschien heeft haar vader -en later haar voogd- iemand bij de Kebele, dan wel iemand uit de school omgekocht”* en dat uit de bronnen van de commissaris-generaal *“dat corruptie in het Ethiopische schoolsysteem schering en inslag is”* zijn loutere hypothetische *post-factum* stellingen. Verzoeker gaf zowel tijdens zijn gehoor als in zijn verzoekschrift aan niet te kunnen uitleggen hoe hij ingeschreven kon worden in de school zonder (identiteits)documenten (gehoor, p. 17). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat uit de informatie in het administratief dossier volgt *“dat er al onderwijs mogelijk is voor kinderen jonger dan 6 jaar”*, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan verzoekers wisselende verklaringen over wanneer en op welke leeftijd zijn vader hem op school inschreef (gehoor, p. 6, 8-9, 14), daar hij aanvankelijk verklaarde dat zijn vader hem inschreef in de eerste graad aan het begin van het schooljaar (september) in 1999, terwijl zijn ouders beweerdelijk reeds in maart 1999 werden gedeporteerd, om dan later te stellen dat hij reeds in 1998 werd ingeschreven in de eerste graad van de lagere (primary) school, hoewel hij toen slechts 5 jaar zou zijn geweest, en kinderen in Ethiopië pas vanaf 7 jaar naar primary school gaan.

De informatie, zoals geciteerd in het verzoekschrift, verwijst naar "*pre-primary education for children aged 4 to 6 years old*", waarvan verzoeker aldus nooit gesproken heeft, daar hij aangaf 8 graden les te hebben gevolgd in dezelfde (primary) school (gehoor, p. 6).

2.6. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker zich nooit als Eritrees vluchteling liet/moest registreren bij de Ethiopische autoriteiten (gehoor, p. 21), gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, zich net als alle andere buitenlanders moeten laten registreren bij de autoriteiten (art.5.1), zij een permanente verblijfsvergunning kunnen krijgen (art.6.1.), eigendommen mogen bezitten (art.8), het recht hebben om te werken (art.9) en kunnen gebruik maken van de sociale diensten (art.10), alsook dat het wettelijke statuut van Eritreeërs in Ethiopië beter is dan dat van andere buitenlanders en dat Eritrese vluchtelingen er beter behandeld zouden worden dan vluchtelingen uit andere landen. De stelling in het verzoekschrift dat dit te wijten is aan verzoekers "*vrees die de verzoekende partij tot vervelens toe consequent heeft geuit tijdens haar interview*", met name de deportatie van zijn ouders, kan geenszins verklaren waarom verzoeker als Eritrees vluchteling in Ethiopië, gedurende 20 jaren, nooit beschikt zou hebben over enig identiteits- of verblijfsdocument, en ook nooit enige poging ondernomen zou hebben een verblijfsrecht te bekomen, hoewel hij daartoe het recht had. Hieruit kan ook slechts blijken dat verzoeker ongemoeid in Ethiopië kon leven en bovendien nooit gecontroleerd werd ook al nam hij voluit deel aan het publieke leven.

2.7. Ten slotte zijn verzoekers verklaringen over de deportatie van zijn ouders en de beweerde vervolgingsfeiten dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij heeft nagelaten.

2.8. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.9. Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Omstandig medisch attest dd. 01/08/2017*" vermeldt dat verzoeker lijdt aan "*stase stercorale importante au niveau de l'ensemble du cadre colique traduisant une constipation*" en dat hij bepaalde symptomen en littekens heeft, alsook verzoekers eigen verklaringen over de oorzaak van zijn letsels. De Raad treedt de commissaris-generaal in diens verweernota bij waar erop gewezen wordt dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar dat de arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Het voorgelegde medisch attest kan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten dan ook niet staven, temeer gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen over verzoekers Eritrese afkomst en leven in Ethiopië.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonst noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Eritrea. Verzoeker toont immers niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.12. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonst, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.13. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Verzoeker maakt wel aannemelijk dat hij afkomstig is uit Ethiopië en daar ook is opgegroeid. Het komt verzoeker toe om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker manifest faalt aan te tonen dat hij de Eritrese nationaliteit zou hebben te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK